

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Merită să mori

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Capitolul 1

Eldridge Tyler conducea mașina pe un drum lung și drept din Nebraska când, deodată, sună telefonul mobil. Era după-amiaza, foarte târziu. Fusese cu nepoțica să-i cumpere pantofi, și acum se întorceau acasă. Camioneta lui era un Silverado de culoarea unui ziar vechi de o zi, iar fetița stătea întinsă pe bancheta din spate. Nu dormea. Stătea pe spate, cât se poate de trează, cu picioarele ridicate. Se zgâia fascinat la adidașii albi imenși care se băteau în aer la o jumătate de metru deasupra feței sale. Scotea niște sunete ciudate pe gură. Avea opt ani. Tyler se gândea că e puțin retardată.

Telefonul lui Tyler era îndeajuns de simplu ca să nu fie ceva extravagant, dar suficient de complex ca să aibă alocate tonuri distincte de apel pentru numere diferite. La majoritatea numerelor se auzea tonul standard stabilit de producător, dar pentru patru dintre ele setase un sunet jos, imperios, ceva între o sirenă de pompieri și o alarmă de submarin. Și acel sunet îl auzi Tyler în după-amiaza târzie, pe drumul lung și drept din Nebraska, la cincisprezece kilometri sud de magazinul de încălțăminte și la treizeci de kilometri nord de casă. Luă telefonul din consolă, apăsă pe buton și ridică aparatul la ureche, zicând:

— Da?

— S-ar putea s-avem nevoie de tine, rosti o voce.

— De mine? zise Tyler.

— Mă rog, de tine și de pușca ta. Ca înainte.

— S-ar putea? spuse Tyler.

— În acest moment, e doar o măsură de precauție.

— Care-i treaba?

— E un individ care-și bagă nasul.

— Aproape?

— Greu de spus.

— Cât știe?

— Știe ceva. Nu totul, deocamdată.

— Cine e?

— Nimeni. Un străin. Un tip oarecare. Dar s-a implicat. Credem c-a fost în armată. Credem c-a fost polițist militar. Poate că nu și-a pierdut reflexele de polițai.

— Când a lucrat în armată?

— Ține de istoria antică.

— Legături?

— Absolut niciuna, din câte ne putem da seama. N-o să-i simtă nimeni lipsa. E un pierde-vară. Un fel de hoinar. A ajuns aici purtat de vânt, și acum trebuie să dispară.

— Cum arată?

— E un ins mare, spuse vocea. Un metru nouăzeci și cinci, cel puțin, probabil peste o sută zece kile. Ultima oară a fost văzut îmbrăcat într-un hanorac maro mare și vechi, cu un fes de lână pe cap. Se mișcă într-un fel ciudat, de parc-ar fi țeapăn. Ca și cum mersul i-ar provoca dureri.

— În regulă, spuse Tyler. Deci, unde și când?

— Vrem să supraveghezi șopronul, spuse vocea. Măine, toată ziua. Nu-l putem lăsa să vadă șopronul. Nu acum. Dacă

nu-l capturăm în seara asta, până la urmă, o să se prindă care-i treaba. O să se ducă acolo să vadă cu ochii lui.

— Adică o să intre acolo, pur și simplu?

— Crede că suntem patru. Nu știe că suntem cinci.

— Asta-i bine.

— Dacă-l vezi, împușcă-l.

— Așa am să fac.

— Să nu ratezi.

— Niciodată, spuse Tyler.

Încheie convorbirea, puse telefonul pe consolă și continuă să conducă mașina. În oglindă, vedea încălțările fetei legănându-se, în față câmpuri iernatice moarte, în spate, câmpuri iernatice moarte, întuneric în stânga, apus de soare în dreapta.

*

Șopronul fusese construit cu mult timp în urmă, când construcțiile din lemn, de dimensiuni moderate, erau potrivite pentru agricultura din Nebraska. De atunci, funcția lui fusese înlocuită de hambare metalice uriașe, amplasate în poziții separate de distanțe mari, alese doar în urma unor studii logistice. Dar vechiul șopron rezistase, deformându-se lent, putrezind lent, înclinându-se și învechindu-se. De jur împrejurul construcției era un brâu de asfalt străvechi, deformat de gerul iernii, crăpat de soarele verii și împânzit de buruieni vânoase. Ușa principală era culisantă, fiind construită din grinzi groase de lemn, prinse cu platbandă de fier. Stătea sprijinită pe o șină metalică prin intermediul unor roți de fier, dar înclinarea treptată a clădirii o înțepea de-a binelea. Singura cale de intrare era pe o ușă obișnuită montată în cadrul ușii culisante, un pic mai la stânga față de centru, ceva mai mică de un stat de om.

Eldridge Tyler privea fix la acea ușă mică prin luneta puștii. Își ocupase poziția cu o oră mai devreme, cu mult înainte de zori, o măsură de precauție pe care o considerase necesară. Era un om răbdător. Și precaut. Și meticulos. Venise cu camioneta, părăsise drumul și urmase pe întuneric fâgașele sinuoase de tractor, parcând vehiculul în adăpostul vechi cu trei laturi, a cărui menire fusese, cu mult timp în urmă, să nu lase ploile de primăvară să ude sacii cu îngrășămintă. Pământul era înghețat, așa că nu se ridicase praful și nici alte urme nu lăsase. Oprise motorul mare V-8 al camionetei și, ducându-se la intrarea în adăpost, montase o capcană de-a curmezișul acesteia, făcută din cablu electric cu izolație din plastic negru, la înălțimea gambei pentru un bărbat înalt.

Apoi se întorsese la camionetă și se urcase pe platformă, apoi pe acoperișul cabinei, după care ridicase pușca și o geantă din prelată pe un fel de semi-pod construit ca un raft sub acoperișul înclinat al adăpostului. Se cățăraseră apoi și el și, târându-se în față, își făcuse un fel de vizetă dintr-o gaură de ventilație din peretele de fronton al podului, ca să aibă vedere directă la șopronul aflat la fix o sută zece metri spre nord, de îndată ce s-ar fi luminat. Nu lăsase nimic la voia întâmplării. Cercetase poziția cu mulți ani în urmă, de prima dată când cei patru prieteni ai lui îl chemaseră în ajutor, și se pregătise bine, bătând cuiele pentru firul-capcană, măsurând cu pasul distanța până la șopron și lărgind vizeta. Acum se așezase din nou comod pe platforma semi-podului și se străduise să-și mențină pe cât posibil căldura corporală, așteptând soarele să răsară. Acesta apărură în cele din urmă, palid și șters.

Pușca era modelul Grand Alaskan fabricat în America de Arnold Arms Company. Folosea gloanțe Magnum de

calibrul .338 și avea o țeavă de 66 de centimetri, iar patul era sculptat din lemn de nuc englezesc, de cea mai bună calitate. Era o armă de șapte mii de dolari, bună pentru mai toate vietățile patrupeze și mai mult decât bună pentru vietățile bipede. Luneta era fabricată de Leica, model Ultravid de nouă sute de dolari, cu liniile reticulare standard gravate pe lentilă. Tyler o reglase cam la două treimi din puterea de mărire, astfel că la o sută zece metri arăta o felie circulară de viață înaltă cam de trei metri și cam tot atât de lată. Soarele palid al dimineții abia dacă se ridicase la răsărit și lumina lui cenușie venea aproape orizontal peste câmpia adormită. Mai târziu avea să se ridice puțin și să se deplaseze spre sud, apoi razele aveau să se îndrepte spre vest, toate acestea fiind favorabile, căci chiar și o țință îmbrăcată în haine maro avea să se distingă bine pe fondul brun al grinzilor de lemn, toată ziua.

Tyler se bazase pe supoziția că majoritatea oamenilor erau dreptaci și, prin urmare, țința lui avea să stea un pic la stânga față de centru, astfel încât mâna dreaptă să ajungă la clanța ușii înguste. Se mai gândise că un om țeapăn și suferind avea să stea cât mai aproape, ca să-și limiteze mișcările pe o rază cât mai confortabilă. Ușa propriu-zisă nu avea nici măcar un metru optzeci înălțime, dar fiind fixată în ușa mare culisantă, marginea de jos era înălțată la peste douăzeci de centimetri deasupra solului. Un bărbat de un metru nouăzeci și șase avea centrul craniului cam la un metru optzeci și cinci, iar asta, pe axa verticală, stabilea punctul optim de ochire cu aproximativ cincisprezece centimetri mai jos de marginea de sus a ușii de acces. Pe de altă parte, un bărbat cu greutatea de o sută zece kilograme trebuia să fie lat în umeri, fapt care, în momentul când ar fi încercat să deschidă ușa, i-ar fi așezat centrul craniului cam

la patruzeci și cinci de centimetri la stânga față de mâna dreaptă. Pe axa orizontală, punctul de ochire trebuia să se afle la aproximativ cincisprezece centimetri dincolo de marginea stângă a ușii.

Cincisprezece centimetri mai jos, cincisprezece centimetri la stânga. Tyler întinse mâna în spate și scoase din geantă două pungi de plastic cu orez cu bob lung. Tocmai le cumpărase de la băcănie, cântărind fiecare câte 2,2 kilograme. Le puse una peste alta și sprijini ulucul țevii pe ele. Se postă comod în spatele puștii, își lipi ochiul de lunetă și fixă liniile reticulare pe colțul din stânga sus al ușii. Le deplasă ușor în jos, apoi spre stânga. Își lipi lin degetul de trăgaci. Inspiră, expiră. Sub el, motorul camionetei se răcea și mirosurile vii de benzină și gaz de eșapament rece pluteau în sus și se amestecau cu mirosurile moarte de praf și lemn vechi. Afară, soarele continua să se înalțe și lumina deveni ceva mai puternică. Aerul era umed și greu, rece și dens, genul de aer care ține mingea de baseball în teren, genul de aer care învăluie glonțul și-i menține traiectoria stabilă.

Tyler aștepta. Știa că s-ar putea să aibă de așteptat toată ziua, dar era pregătit pentru asta. Era un om răbdător. Folosi timpul mort ca să vizualizeze succesiunea posibilă a evenimentelor. Și-l imagină pe bărbatul solid în haină maro intrând în câmpul vizual al lunetei, oprindu-se, stând nemișcat, întorcându-se cu spatele, punând mâna pe clanță.

O sută zece metri.

Un singur glonț de mare viteză.

Sfârșitul drumului.

Capitolul 2

Jack Reacher era bărbatul solid în haină maro, iar pentru el drumul acela începuse la șase kilometri distanță, pe la mijlocul unei seri, cu un telefon care suna în salonul motelului de la răscruce de drumuri, unde Reacher coborâse din mașina care-l lăsase acolo, după care pornise într-o direcție în care nu dorea s-o apuce. În jurul lui, terenul era întunecat, plat, mort și pustiu. Motelul era singurul lucru viu din peisaj. Arăta ca și cum ar fi fost construit cu patruzeci sau cincizeci de ani în urmă, în toiul unui entuziasm comercial. Poate că se anticipaseră mari posibilități pentru acea poziție. Era limpede însă că marile posibilități nu se materializaseră niciodată sau poate că fuseseră doar niște iluzii de la început. Pe unul dintre cele patru terenuri de la intersecție se afla carcasa abandonată a unei benzinării. Pe alt teren fusese turnată o fundație, poate pentru un magazin mai mare sau chiar un mall mic, dar nimic nu se construise pe acea fundație. Un teren era complet nefolosit.

Dar motelul rezistase. Avea un design îndrăzneț. Arăta ca desenele pe care Reacher le văzuse în cărțile de benzi desenate pentru copii, cu colonii spațiale pe lună sau pe Marte. Clădirea principală era perfect rotundă, cu acoperiș

în cupolă. În spatele fiecărei cabane din lemn era câte o structură în cupolă de sine stătătoare, îndepărtându-se de nava-mamă într-un arc de cerc larg, construite tot mai mici intenționat, ca să exagereze perspectiva. Camere pentru familie aproape de recepție, camere individuale mai departe. Toți pereții exteriori erau vopsiți argintiu, și elemente decorative din aluminiu încadrau ferestrele și ușile. Lămpile cu neon ascunse în cornișele acoperișurilor circulare aruncau o lumină albăstruie fantomatică. De jur împrejur, aleile erau făcute din pietriș cenușiu încadrate în rame de cherestea vopsite și ele în argintiu. Stâlpul pe care era fixată firma motelului fusese îmbrăcat în placaj pictat ca să arate ca o rachetă sprijinită pe trepidul unor aripi zvelte. Numele motelului, Apollo Inn, era scris cu litere care arătau precum cifrele din partea de jos a unui cec bancar.

Înăuntru, clădirea principală era în cea mai mare parte un spațiu deschis, exceptând o porțiune delimitată pentru un birou ascuns și două toalete, după cum bănuia Reacher. Într-o parte, era un birou de recepție curbat, și dincolo, cam la treizeci de metri, un bar curbat. În esență, încăperea era un hol spațios, cu un ring de dans acoperit de parchet și pâlcuri de fotolii tapițate cu catifea roșie, aranjate în jurul unor mese de cocktail echipate cu veioze având abajururi cu ciucuri. Interiorul cupolei era o cicloramă concavă scăldată în lumină roșie de neon. Pretutindeni, erau amplasate corpuri de iluminat indirect, toate roșii sau roz. Din difuzoarele ascunse susura o muzică de pian. Întregul amplasament era bizar, ca o viziune din anii 1960 a unui Las Vegas transplantat în spațiul cosmic.

Și întregul loc era părăsit, în afară de tipul de la bar și de individul din spatele acestuia. Reacher așteptă la recepție, și tipul din spatele barului veni repede și se arătă sincer

surprins când Reacher îi ceru o cameră, ca și cum astfel de solicitări erau rare. Dar se mișcă iute și-i dădu o cheie în schimbul sumei de treizeci de dolari. Era trecut de vârsta mijlocie, cincizeci și cinci sau șaizeci de ani, nici înalt, nici slab, cu părul des vopsit într-o nuanță roșcată pe care Reacher era mai obișnuit s-o vadă la franțuzoaicele de o anumită vârstă. Puse într-un sertar cei treizeci de dolari primiți de la Reacher și făcu o însemnare într-un registru. Probabil că era moștenitorul smintiiților care construiseră motelul. Era de presupus că nu mai lucrase nicăieri altundeva și că își câștiga cu greu existența îndeplinind sarcini cvintuple: manager, recepționar, barman, om bun la toate și cameristă. Închise registrul, îl puse într-un alt sertar și porni înapoi spre bar.

— Ai cafea acolo? îl întreabă Reacher.

— Desigur, spuse tipul cu un zâmbet și un dram de satisfacție în glas, ca și cum decizia luată odinioară de a porni cafetiera în fiecare seară se dovedea în sfârșit justificată.

Reacher îl urmă prin baia de neon și se proțăpi pe un taburet aflat la trei spații distanță de celălalt client. Acesta era un bărbat de circa patruzeci de ani. Purta un sacou sport din tweed gros, cu petice din piele la coate. Își ținea coatele pe bar și palmele arcuite protector în jurul unui pahar plin cu gheață și un lichid chihlimbariu. Îl studia cu o privire neconcentrată. Probabil că nu era primul pahar al serii. Poate nici măcar al treilea sau al patrulea. Avea pielea umedă. Arăta cam dus.

Tipul cu părul vopsit turnă cafea într-o cană de porțelan decorată cu sigla NASA, pe care o împinse ceremonios spre Reacher, mândru nevoie mare. Poate că era un obiect antic, de o valoare inestimabilă.

— Frișcă? întreabă el. Zahăr?

- Nimic, spuse Reacher.
- În trecere?
- Am de gând s-o iau spre est de îndată ce-am să pot.
- Cât de departe spre est?
- Până la capăt, spuse Reacher. Virginia.
- Tipul de la bar dădu din cap ca un înțelept.
- Înseamnă că mai întâi va trebui s-o iei spre sud. Până

ajungi la Interstate.

- Asta-i planul, confirmă Reacher.
- Și azi de unde ai pornit?
- De undeva de la nord, spuse Reacher.
- Ai venit cu mașina?
- Am făcut autostopul.

Tipul cu păr vopsit nu mai spuse nimic, pentru că nu mai era nimic de adăugat. Barmanilor le place să fie joviali și direcția în care o luase conversația nu avea nimic jovial. Să găsești o mașină de ocazie în toiul iernii într-unul din cele mai slab populate state americane nu avea să fie o chestie simplă, iar omul era prea politicos ca să facă această remarcă. Reacher luă cana de pe bar și încercă s-o țină nemișcată. Un test. Cu un rezultat nesatisfăcător. Simțea că-l ard și-i tremură toate tendoanele, ligamentele și mușchii începând din vârfurile degetelor până la cutia toracică, iar mișcarea microscopică a mâinii stârni vălurile concentrice în cafea. Se concentră intens și duse cana la buze dorindu-și o mișcare lină, dar nu obținu decât una sacadată și șovăielnică. Tipul beat îl privi o clipă, apoi se uită în altă parte. Cafeaua era fierbinte și fiartă ceva mai mult decât ar fi fost nevoie, dar conținea cafeină și Reacher exact de asta avea nevoie. Bețivul sorbi din pahar, îl puse pe suport și se uită la el nefericit. Avea gura ușor întredeschisă, și la colțurile buzelor se formau mici bule de salivă. Mai luă o dușcă. Reacher

sorbi și el din cafea, de data asta mai lent. Nimeni nu vorbea. Terminându-și paharul, bețivul mai ceru o doză. Jim Beam. Bourbon, cel puțin triplu. Brațul lui Reacher începea să se simtă ceva mai bine. Cafeaua, bună pentru ce te doare.

Deodată, sună telefonul.

De fapt, două telefoane. Un număr, două aparate. Unul la recepție, celălalt, pe un raft în spatele barului. Îndatoriri cvintuple. Tipul cu părul vopsit nu putea fi în toate locurile deodată. Ridică receptorul și spuse:

— Apollo Inn la telefon.

Cu aceeași mândrie, dublată de voioșie și entuziasm, cu care ar fi răspuns la primul apel primit în seara inaugurării stabilimentului. Apoi, ascultă câteva secunde, lipi receptorul de piept și spuse:

— Doctore, pe tine te caută.

Cu un gest reflex, Reacher se uită în spate, căutând un doctor. Dar nimeni nu era acolo. Din spatele lui, se auzi vocea bețivului:

- Cine e?
- Doamna Duncan, răspunse barmanul.
- Ce problemă are? Întrebă bețivul.
- Îi curge sânge din nas și nu se mai oprește.
- Spune-i că nu m-ai văzut, zise bețivul.

Tipul cu părul vopsit transmise mai departe minciuna și puse receptorul în furcă. Bețivul se pleoști, și fața lui coborî aproape la același nivel cu buza paharului.

- Ești doctor? îl întreabă Reacher.
- Ce-ți pasă?
- Doamna Duncan e pacienta ta?
- Practic, da.
- Și ai trimis-o la plimbare?

— Dar ce, ești de la comisia de etică? Îi curge sânge din nas.

— Și nu se mai oprește. Ar putea fi ceva grav.

— Are treizeci și trei de ani și e sănătoasă. N-are istoric de hipertensiune sau alte probleme cardiovasculare. Nu consumă droguri. Nu-s motive să ne alarmăm.

Tipul ridică paharul. Sorbi, înghiți, sorbi, înghiți.

— E căsătorită? întrebă Reacher.

— Dar ce, acum căsătoria provoacă sângerări nazale?

— Uneori, spuse Reacher. Am fost polițist militar. Uneori eram chemați în afara cazărmii sau la locuințele militarilor căsătoriți. Femeile care-s bătute des iau multe aspirine, să le treacă durerile. Dar aspirina subțiază sângele, așa că data următoare când sunt bătute sângerarea nu se mai oprește.

Bețivul nu spuse nimic.

Barmanul se uită în altă parte.

— Ce e? întrebă Reacher. Chestia asta se-ntâmplă des?

— E o sângerare nazală, spuse bețivul.

— Ți-e frică să te amesteci într-un conflict casnic? întrebă Reacher.

Nimeni nu spuse nimic.

— S-ar putea să fie și alte răni, insistă Reacher. Poate mai puțin vizibile. E pacienta ta.

Nimeni nu spuse nimic.

— O hemoragie nazală e la fel ca o hemoragie în orice altă parte a corpului, zise Reacher. Dacă nu se oprește, o să leșine. E ca o rană de cuțit. Nu cred c-ai fi în stare s-o lași în plata Domnului, dacă ar avea o rană de cuțit, nu?

Nimeni nu spuse nimic.

— Mă rog, nu-i treaba mea, conchise Reacher. Și oricum n-ai fi bun de nimic. N-ai fi în stare nici să ajungi cu mașina până acasă la ea. Dar ar trebui să suni pe cineva.

— N-am pe cine, spuse bețivul. Există o sală pentru urgențe cam la o sută de kilometri de-aici. Dar n-or să trimită o ambulanță cale de o sută de kilometri pentru o hemoragie nazală.

Reacher mai luă o gură de cafea. Lăsând paharul neatins, bețivul spuse:

— Desigur, n-aș fi în stare să conduc. Dar, dacă ajung acolo, mă descurc. Sunt un doctor bun.

— Atunci nu mi-ar plăcea deloc să văd un doctor rău, spuse Reacher.

— De exemplu, știu ce problemă ai. Pe plan fizic, adică. Pe plan mental, nu mă bag.

— Nu te-ntinde, amice.

— Că altfel ce?

Reacher nu spuse nimic.

— E o hemoragie nazală, spuse iar doctorul.

— Cum ai trata-o? întrebă Reacher.

— Cu puțin anestezic local. Tifon îndesat în cavitățile nazale. Presiunea ar opri sângerarea, cu sau fără aspirină.

Reacher dădu din cap aprobativ. Văzuse procedura asta aplicată mai demult, în armată.

— Atunci, să mergem, dom' doctor, zise Reacher. Conduc eu mașina.

Capitolul 3

Doctorul abia se ținea pe picioare. Se mișca asemenea tuturor bețivilor pe o suprafață plană, de-ai fi zis că urcă un deal. Dar ieși teafăr în parcare și apoi, sub șocul aerului rece, își recăpătă temporar concentrarea. Suficient cât să-și găsească cheile de la mașină, în orice caz. Își pipăi pe rând buzunarele și în final scoase un mănunchi dolofan prins pe un portchei din piele uzată, pe care era imprimat cu litere aurii *Duncan Transportation*.

— Același Duncan? întrebă Reacher.

— În districtul ăsta, nu există decât o singură familie Duncan, răspunse doctorul.

— Și pe toți îi tratezi tu?

— Doar pe noră. Fiul se duce la Denver. Tatăl și unchiul se tratează cu rădăcini și fructe de pădure, din câte știu.

Mașina, singurul vehicul din parcare, era un Subaru combi. Era acceptabil de nouă și acceptabil de curată. Reacher găsi telecomanda pe portchei și descuie portierele. Doctorul se îndreptă mai întâi demonstrativ spre portiera șoferului, dar schimbă direcția din mers, cu părere de rău, parcă. Reacher se urcă, trase scaunul în spate, porni motorul și aprinse farurile.

— Spre sud, îi zise doctorul.

Reacher tuși.

— Încearcă să nu sufli către mine, spuse el. Sau către pacient.

Puse mâinile pe volan așa cum cineva ar manevra două mănuși de baseball la capetele a două bețe lungi. Când reuși să le așeze, strânse degetele și le ținu așa, ca să-și ușureze presiunea din umeri. Ieși din parcare și coti spre sud. Era întuneric beznă. Nu era nimic de văzut, dar știa că, de jur împrejur, pământul era plat și infinit.

— Ce se cultivă aici? întrebă el, doar ca să-l țină treaz pe doctor.

— Porumb, bineînțeles, spuse tipul. Porumb și iar porumb. Cât vezi cu ochii, numai porumb. Mai mult decât și-ar dori să vadă vreodată orice om sănătos la cap.

— Ești de pe-aici?

— La origine, din Idaho.

— Cartofi.

— Mai bine decât porumb.

— Și ce te-a adus în Nebraska?

— Soția, spuse tipul. Născută și crescută chiar aici.

După un moment de tăcere, Reacher întrebă:

— Și ce problemă zici că am?

— Poftim?

— Ai spus că știi ce problemă am. Pe plan fizic, cel puțin. Vreau să aud.

— Ce-i asta, o audiere?

— Să nu-mi spui că n-ai nevoie de așa ceva.

— Du-te la naiba! Sunt funcțional.

— Dovedește-o!

— Știu ce-ai făcut, spuse tipul. Nu știu însă cum.

— Ce-am făcut?